

Гласник Удружења Ложача Државних Железница у Београду
Glasnik Udruženja Ložaca Drž. Železnica u Beogradu. — Glasilo Udruženja Kurjačev Drž. Železnica v Beogradu

ГОД. X	Иzlazi 12 пута у години. Поједини број 1 динар Годиш. претплата 12 дин.	Izlazi 12 puta u godini Pojedini broj 1 dinar Godiš. pretplata 12 din	Ishaja 12 krat v letu Posamezna številka 1 din. Letna naročnina 12 din.	Београд, 1 марта 1933 г. Beograd, 1 marta 1933 g. Beograd, 1 marca 1933 g.	Број 3
--------	---	---	---	--	--------

Записник

Одржане редовне седнице на дан 19-II-1933 год.
Обласне управе удружења ложача државних железница у Београду у присуству 40 чланова.

У 9.30 часова отвара седницу Никола Колар, претседник, који у своме говору извештава све чланове о догађајима, односно „пастирског писма“ католичког епископата, скренуо је члановима да се сви заједнички поставимо у одбрану части нашег соколства, нашег јединства и уједињења, остајући увек верни своме Краљу и отаџбини. При помену имена Њ. В. Краља присутни чланови бурно су поздравили Њ. В. Краља са Живео!

После говора претседника узео је реч инжењер Живојин Митић, одговорни уредник нашег листа „Стручни Ложач“, који је у своме говору објаснио детаљно значај јединства и соколства, и до сада не укаљану част соколства, и сви су чланови ове речи г. инжењера Митића, прихватили и примили са једнодушним одобравањем, поздрављајући нашег врховног вођу соколства Њ. В. Престолонаследника Петра.

Затим је узео реч Данило Рељан, члан, који је у своме протестном говору противу „пунктација“ молио све чланове да на овом данашњем скупу осуде овакав рад католичког епископата и у знак протеста, осећајући се као соколи, постану сви чланови сокола Краљевине Југославије. Присутни су ове његове речи пажљиво саслушали и дали пристајанак за братство са соколима.

На даље узео је реч и Радован Јовановић, који је у своме говору одобрио говор предходника и на исти начин је скренуо пажњу својим друговима да постану соколи.

После ових узео је реч Владимир Миленковић, члан, који је у своме говору изнео све тешкоће које су наша браћа, као и он претрпели за Ослобођење и уједињење у светском рату. Износи надаље све муке претрпљене у овом рату. Затим он у даљем говору у којима критикује ове „пунктације“ у којима су католички бискупи на недостојан и нетачан начин напали наше соколе т. ј. све нас јер је сваки од нас сам по себи соко, који се бори за наше добро и који се је борио у минулим ратовима за нашу уједињену велику и лепу Краљевину Југославију. Изјављује од свог срца и наглашава да постаје соколом као и до сада што је био соко за свога Краља и Отаџбину.

Затим се је јавио за реч Живадин Живадиновић, члан, који је у своме говору исто тако осудио поступак католичких бискупа и скренуо је пажњу свима члановима у неколико и објаснио значај нашег уједињења и ослобођења наше браће од непријатеља. У даљем свом говору молио је све чланове, да своју децу уписују у друштво сокола да се и они у будуће васпитају у духу патриотизма за нашу лепу Отаџбину, коју треба да сачувамо у целини, као и до сада што је сачувана.

Овај његов говор присутни су са великим одобравањем прихватили и поново поздравили свога Владара и свој братски соко.

Претседник централне управе Милован Милић, узео је реч и у своме говору је објаснио својим члановима да ово није никакав политички збор, јер да се ми у исти не смемо мешати, већ је се овим хтело да извести чланство о приликама које се дешавају и да сви осудимо поступак послате „пунктације“ католичког епископата.

Присутни су ово одобрили и уједно се захвалили својој управи што је овим учинила једно добро дело, за које ће сви наши чланови а поред њих и друга наша браћа видети да су и ложачи за осуду оваквог поступка оних лица, која гледају да расцепе нашу Отаџбину.

После тога узео је реч Никола Колар, претседник Обласне управе, који је у неколико објаснио својим друговима ропство, које су чланови претрпели под туђим јармом, док нису браћа Срби заложили у ослободилачком рату и тако се најзад братски сложено ујединили у велику и нераздвојну Краљевину Југославију за коју ће сваки члан све жртвовати; за њу и свога Владара Краља Александра I.

Када је Колар Никола, ове речи завршавао присутни су их прихватили бурним одобравањем и поздравили свога Краља и своју уједињену велику Отаџбину.

И он је изјавио да овога пута постаје члан сокола као и то да и сви чланови треба да буду соколи.

Присутни чланови молили су да се један акт упутити Друштву сокола Краљевине Југославије, да су ложачи осудили поступак католичких бискупа и да сви ложачи Краљевине Југославије постају бити чланови Сокола Краљевине Југославије, поздравивши соколе са речју ЗДРАВО!

Седница је завршена у 12,30 часова и сви чланови су отишли са потпуним задовољством својим кућама критикујући поступак католичког епископата.

Обласна управа.

Степен добротe локомотивског котла

Од степена добротe котла зависи како и колико ће се искористити топлота, коју даје гориво (угаљ) приликом сагоревања. У овом чланку имамо намере да изнесемо колико су различити степени добротe котла и то само у погледу преношења топлоте, приликом сагоревања горива, на воду у котлу. Топлота, која се ствара приликом сагоревања угаља преноси се директним зрачењем или врелим гасовима на околне зидове и кроз водогревне и димне цеви, те преко материјала зидова и цеви, преноси се на воду у котлу.

Степен добротe котла је утолико већи у колико се више искористи топлота (калорија), коју даје угаљ приликом сагоревања, за загревање воде у котлу, т. ј. за стварање водене паре. Овога пута ћемо се само позабавити на утицај камена у котлу (котловца) и гара на степен добротe котла и то прво на утицај камена, па потом на утицај гара и пепела.

Пре него што пређемо на разлагање утицаја котловца на степен добротe котла, да видимо одкуда тај котловац долази и како се он ствара. Свака природна вода, као текућа, изворска, бунарска и језерска имају у себи мање или више растворених минералних састојака, као што је кречњак (CaCO_3) и др., и према количини тих минералних састојака вода може бити различите

тврдоће, као мале тврдоће, која је погоднија за напајање котла и веће тврдоће, која није за напајање котла. Најчистија би била, па према томе и најбоља вода, за напајање котла, која се добија згушњавањем (кондензовањем) водене паре. Дакле водена пара је најчистија вода у облику паре.

Значи, када кувамо воду и она испарава, те на тај се начин одваја чиста вода, онда оно што остаје има све више и више састојака минералних у себи, јер што год више доливамо воде и помоћу паре одузимамо чисту воду, то ће више остајати у котлу минералних састојака, који се хватају и таложе по унутрашњим површинама у котлу. Натолажен тако котловац на унутрашњим површинама котла, спречава да вода дође у додир са лином зидова пећи и цеви у котлу, а ове насlage камена могу бити различите, што зависи од тврдоће воде и уредног испијања котла. Значи може тај котловац да буде различите дебљине те према томе и различитог остојња воде од лима.

Када смо објаснили како постаје котловац и како се хвата на унутрашњим површинама котла, онда ћемо прећи на објашњење како се топлота преноси из ложишта, приликом сагоревања горива—угља — на воду у котлу, која под утицајем те пренете топлоте, испарава. Када сагорева гориво — угаљ, развија се топлота, која се зрачењем или додиром преко врелих гасова преноси на околне зидове. Ови зидови (зидови пећи и цеви у котлу) загревају се под утицајем топлоте с једне стране, дакле с друге стране има воде која је ниже температуре (мање топлоте). Зидови, као материја преносе ту топлоту од веће на нижу температуру и тако топлоту предаје води, која се под њеним утицајем загрева и испарава.

Брзина којом пролази топлота, т. ј. са којом брзином неки материјал преноси топлоту може бити различита, према материјалу. Због тога може бити материјал бољи топлоноша и лошији топлоноша. Један бољи топлоноша је бакар а мало слабији је гвожђе; докле је рђав топлоноша кречњак („котловац“). Значи да у овом случају котловац, ону примљену количину топлоте, коју треба да пренесе са лима на воду, рђаво преноси т. ј. споро и док он једну количину топлоте треба да пренесе на воду, дотле друга количина топлоте оде са врелим гасовима кроз димњак напоље. А та количина топлоте, која је изашла кроз димњак напоље, због тога што није могла бити предата води, због рђавог провођења топлоте „котловца“, за нас је изгубљена те смо због тога морали много више угаља да сагоримо, да би добили потребну количину паре. Значи да извесна количина топлоте, која се добија сагоревањем угаља у ложиту, само пролази кроз цеви и димњак напоље, без да пређе на воду у котлао и тиме буде вода загрејана и под утицајем те топлоте изван део буде испарен.

Што год је дебљи слој, „камена“ — „котловца“ наслаган на унутрашњој површини котловског лима, у толико је тежи прелаз топлоте из ложишта на воду. Различити су податци о губитцима количине топлоте због котловског камена, али се узима приближно да

због 1 мм дебљине котловског камена, повећава се за 5 од сто потрошња угља. Значи да, ако утрошимо 10 тона угља, онда због сваког 1 мм котловског камена треба да утрошимо више 500 кгг. угља. Ако би имали 2 мм дебљине котловског камена, онда би на 10 тона утрошеног угља било просто бачено 1 тона угља.

Из овога се види колико је важно: колико је тврда вода и да ли се чешће и уредно пере котао, јер тиме се донекле спречава брзо и у већој дебљини, слагање (хватање) котловског камена.

— Наставиће се —

Ing. Ж. Митић

Jedan od mnogih

Bilo je to početkom avgusta. Iznad slovenačke metro-pole, letnje sunce nemilosrdno sipa svoje vrele zrake. Kroz užareni vazduh primećuje se samo titranje vrelih sunčevih zraka, bez najmanjeg povetarca. Strahovita zapara. Zeleno lišće po gradskim drvoredima uvenulo, tužno pospareno, ptice se posakrivale u gusto žbunje gradskih parkova, a užarenim ulicama tromo prolaze retki prolaznici, kupajući se u znoju. Sve živo sklonilo se u svoje domove, ili potražilo osvježenja u sjeni gradskih parkova. Čitava priroda kao da izumire pod silnom energijom sunčevih zrakova. Na glavnome ljubljanskome kolodvoru, brzi voz Ljubljana-Maribor, stoji spreman za put. Na lokomotivi, ložac kupajuć se u mlazevima znoja, sa velikim naporom je posvršavao posljednje radove pred polazak voza. Sa jedne strane vrela sunčevi zraci, sa druge strane jara iz užarenog ložišta, stvarajući nepodnošljivu atmosferu na lokomotivi.

Između valovitih predela, divne dolenske pokrajine, juri sa punom parom brzi voz, ostavljajući za sobom, posljednje kuće ljubljanskog predgrada. Ložac, malaksao od silne vrućine, nagao se na prozor lokomotive, kako bi mu promaja rashladila užareno čelo i grudi. Pored njega promiče divna panorama, prekrivena polja sazrelim žitom, pokošanih livada i blagorodnih voćnjaka. Selo za selom promiče pored voza, koji juri u susret veličanstvenim, zelenom šumom prekrivenim, donjo-štajerskim planinama. Na dalekom horizontu, iznad venca ogromnih pahorskih planina, naziru se mutni oblaci, nagoveštavajući kišu. Iza krivine, pojavila se mala postaja, iza postaje most. Voz je projurio preko gvozdene konstrukcije ostavljajući za sobom postaju kao i pitome krajnske predele i produžio pored same Save, ulazeći u urvine i useke o gromnih donjo-štajerskih planina. Sa leve, kao i sa desne strane, u goli kamen usečene pruge, uzdižu se veličunstveni šumom pokriveni vrhovi planina, dok se u strmom podnožju kamenom obloženog železničkog nasipa, valjaju mutni savski valovi.

Mašinovoda na lokomotivi udvostručio je pažnju zbog opasnih predela, a ložac razdrljenih grudi, moka od znoja, umnožio je napore, da poveća pritisak pare u kotlu, pošto jake krivine usporavaju brzinu voza.

Odjednom, dotle vedro i sunčevim zracima obasjano nebo, prekriše mutni crni oblaci. Vrhovi i granje šumskog drveća saviše se pod pritiskom uskovitlanih vazdušnih talasa.

Pored lokomotive projuri uplašeno jato šumskih golubova. Siguran predznak bliske oluje. Iz daljine, jasno se čuje grmljavina koja dolazi sve bliže i bliže. Odjednom, nekom se prolomi strahoviti tresak od munje, horizont se zamrač, vazduh se ponovo ustalasio, a krupne vodene kapljice sručiše se na zemlju. Već u poslednjem momentu, vrhovi drveća ponovo se saginju, pod silnim pritiskom vetra. Između planinskih stena strahovito odjekuje detonacija groma. Guste i crne oblake užasno presecaju učestale munje. Grom za gromom udara u planinske vrhove, lomi se granje, dok strahoviti orkan sa korenom čupa drveće iz zemlje, dotle se sa neba sručiše ogromni mlazevi vode. Provala oblaka. Duboko u podnožju železničkog nasipa, mutni savski valovi sa svom silinom zapljuskuju kamenite obale, a niz strme planinske obronke silovito se šručiše ogromni potoci.

Na jednoime mestu, uzani železnički propust zatrpan granjem i šljunkom, nije više u stanju da propusti ogromnu količinu vode, već je ista udarila preko pruge, rušeći pred sobom železnički nasip. Pod silnom navalom vodene snage, donji stroj železničke pruge odjednom je popustio, nasip se srušio, a gvozdene šine ostadoše u vazduhu bez svake podloge. I dok je na tome mestu strahovita elementarna sila rušila ono što je čovek sa trudom i znojem sagradio, dotle je brzi voz sa punom brzinom jurio ogromnoj opasnosti u susret. Ložac i mašinovoda, mokri sada od kiše, obratiše svu pažnju na prugu ispred sebe, pošto nebi bio prvi slučaj da se na tome mestu sruči kamenje sa planinskih visova na železničku prugu. Ali velike okuke i krivine sprečavaše vidik na veće rastojanje. Iza jedne takve okuke, na stotinu metara ispred lokomotive odjednom se pojavila pred njim očima provalija u železničkom nasipu. Ložac i mašinovoda, prestravljeni pred vizijom užasne katastrofe učinili su sve što se u takvim prilikama učiniti može, kako bi spasli na stotine života iza sebe, koji nisu ni slutili kolika ogromna opasnost njima preti. Blagodareći njim naporima i prisebnosti, brzi voz je usporenom brzinom naišao na mesto katastrofe. U tome momentu začu se strahovita škripa, prasak popucalih šina, lomljava čelika i gvožđa, jake veze između tendera i lokomotive popustiše i lokomotiva sa ložacem i mašinovodem sruči se u ponor a zatim sve se utiša. Samo sa daljine razgovetno se čuju poslednji udarci groma, crni oblaci odjuriše prema zapadu, poslednji talasi strahovitog orkana stresaoše sa granja vodene kapi, a zatim i sama priroda sasvim se umiri.

U dubokom podnožju železničkog nasipa, mutni savski valovi monotono zapljuskuju kamenite obale, a na samom nasipu pruža se jeziva slika katastrofe. Kompozicija brzog voza, sa čvrsto ukočenim tenderom na čelu ostala je na železničkoj pruzi, dok se lokomotiva prevrnula u dubinu propusta. Mašinovoda koji je pukim slučajem ostao nepovredjen, predstavljen, zanemio od užasa, sa krajnjim naporom pokušava da izvuče izgnječeno ložacevo telo ispod polomljenog gvožđa prevrnute lokomotive. Izgnječeno telo ložaca, koji je do poslednjeg momenta savesno vršio svoju dužnost, o čemu svedoči čvrsto stegnuta ručna kočnica na tenderu lokomotive, pa je u vršenju te svoje dužnosti herojski pao, pogođen strahovitim udarcem neumitne sudbine.

Iznad vrhova okolnih planina, ponovo se prostrlo, suncem obasjano, plavetnilo neba. Poslednji zraci zalazeceg sunca, koji obasjase mesto katastrofe, kao da govore koliko su nistavne rukotvorine coveka prema sili prirodnih zakona. Na mokroj livadi pored zeljezničkog nasipa u lokvi usirene krvi, leži izgneceno telo ložaca, sa jedva vidnim znacima života. Kroz posepano radničko odelo, jezivo proviruju ušiljeni komadi polomljenih kosriju. I dok se u njemu postepeno gasi snaga života, dotle se je sa okolnih šuma ponovo zaorila pesma prirodnog života, pesma pomešana šumnim udarcima savskih talasa. I dok je ložac R. na mestu katastrofe opružen na mokroj livadi, u lokvi usirene krvi lebdeo između života i smrti, dotle je u predgrađu Maribora, u jednome skromnome stanu uzalud očekivala njegov povratak zabrinuta žena i šestoro malene dece. A ložac R. se ipak povratio kući, sa svog poslednjeg putovanja. Povratio se je nakon tri meseca. Nakon tri dugačka meseca, punih strahovitih bolova, očaja i patnji. Vratio se je kao bogalj, na dve drvene štake, sa polomljenom levom nogom, dok je desnu do kukova ostavio tamo negde pored željezničkog nasipa u gudurama visokih donjo-štajerskih planina. Na kućnome pragu, dočekala ga je žena i šestoro dece, samo ne kao obično, sa veselim i razdraganim pokličem, već sa suznim pogledom punim bolnog sažaljenja.

Zupanc

Живот ложаца на броду

И последње огромне ледене санте полако одпловише површином Дунава, према југу. Уместо њих, Дунавом поново запловише, као огромни галеби, бели бродови, изнад којих се поносито лепрша југословенска застава. Из пространих димњака поново је покуљао црни дим, а палубе оживеле вредним морнарима и путујућом публиком. Пространим и чистим салонима прве и друге класе, замирисаше скупocene цигарете и миришљави парфеми, а на заповедниковом мосту гордо се истакла фигура заповедника брода. Живот на броду поново је заузео свој стари ток. Још само који дан, док сунчеви зраци обалама Дунава и Саве изазову прво пролетње зеленило и давне пејсаже, живот на броду пружаће много чари и различитог задовољства за сваког, осим за ложаца. Само за њега, све те чари природне лепоте и остала задовољства немогу да постоје. Са поновним отварањем речне пловидбе, у његов живот на броду поново се враћа само тежак и напоран рад.

Дубоко испод палубе брода, у средини између раскошно удешених салона прве и друге класе, налазе се тескобне и мрачне просторије, које нису одређене за уживање и разоноду, већ за тежак и напоран рад. Просторије тескобне и мрачне, заклоњене од светлости дана и сунчевих зракова, испуњене неподношљивим врелим ваздухом, који извлачи млазеве зноја из човечјег организма, као и загушљивим отровним гасовима испаравајућег уља и сагоревајућег угља. И ове просторије, испуњене јед-

ноликом и монотоним песмом челичног механизма и дунавских таласа, одређене су да у њима проводи свој живот бродски ложац. Ту доле у утроби самог брода у тим мрачним просторијама, одвојен од осталог живота на броду, одвојен од радости живота, само окружен неподношљивом атмосфером, поред распламтеле ватре, која даноноћно пржи његове мишиће; поред усијаних котлова ложац обавља свој толико тежак и напоран физички рад. Ето какав је живот ложаца на броду. Заиста тежак и ни мало завидан живот.

Ниједан од путника, којима путовање бродом, у раскошнона мештеним салонима, или на палуби брода, сунцем обасјаној, доноси разоноду и пријатно уживање у природним лепотама речних обала и не помишља, да се ту у близини њега, у мрачним и загушљивим просторијама налази и једно људско биће, које све своје животне снаге улаже, како би њему путнику омогућило несметано путовање.

Кад би се појединци заинтересовали, какав је живот ложаца на броду, требали би да сиђу у те мрачне и загушљиве просторије, у којима сунце не завири и из радозналости кади би пробали да дохвате жирав и лопату и да поред распламтеле ватре и усијаних котлова, видели би колико је тежак и напоран живот ложаца на броду и уједно би се уверили колико су огромне заслуге ложаца у борба за стварањем привредног богатства и благостања. Онда неби биле потребне ни молбе ни жалбе. већ би се животни услови ложаца на броду у многоме побољшали. А овако ?

Ј. Зупанац

Исправка

У последњем броју нашег листа на четвртој страни под насловом „Записник“ подкрале су се кривицом писца грешке у рукопису које овог пута исправљамо. У другом ступцу горе поменутог чланка, у 45-том реду треба да стоји оштампано „Мартиновић“ а не „Маринковић“ У 46 реду уместо „Милошевић“ треба да стоји „Милановић“. У 47 реду уместо „Завка“ треба да стоји „Зовка“. У реду 50-том уместо „Врањет“ треба да стоји „Врањеш“, а у реду 55-том уместо „Симовић“ треба да стоји „Симоновић“.

Даље на страни 6 у другом ступцу реченица „Ово исто важи само за чланове дневничаре. Важиће ова помоћ за чланове и који се лече у бањама“. Ова реченица има погрешан смисао и она треба да се подразумева овако **Ово исто важи само за дневничаре, па и онда када се лече у бањама.**

Из канцеларије Централне Управе

† Милутин Николић

На дан 23 фебруара 1933 године преминуо је после дужег боловања наш незаборављени и искрени друг, један од првих оснивача нашег Удружења у Београду и вишегодишњи претседник Централне управе Удружења ложача Милутин Николић, в. д. машиновођа државних железница у пензији.

Рођен 1884 године у селу Крњеву, среза Орашког бановине Дунавске. Он је као искрени патриота, већ у својој раној младости, посветио сав свој живот националном раду за спас своје отаџбине. Најлепше године свога живота он је оставио као четник у јужносрбијанским планинама и гудурама, где је са пушком у руци бранио свој народ од туђинских крволока и зулумџара.

† Милутин Николић

Не презајући од смрти, у крвавим борбама „За крст часни и слободу златну“, предано се жртвовао за основну идеју свога живота, за слободу свог народа. По свршетку рата, када је прегалаштво народних хероја крунисано лаворовим венцем победе, он је остатак свога живота посветио служби на железници као в. д. машиновођа.

Када је 1924 године Иван Чек, из Љубљане убацио међу нас идеју оснивања стручног и хуманог удружења ложача, покојни Милутин Николић, са још неколицином другова, оберучке је прихватио ту идеју, налазећи да се и на овом пољу рада може корисно послужити идеји народног јединства. Он је на себе примио тешку дуж-

ност, да под окриљем Удружења ложача прикупи све ложаче сада ослобођене земље без разлике на веру и племенску припадност. Као оснивач и врховни претставник Удружења он је несебично ставио на расположење све своје снаге друштву у коме се налазио. Према је као Претседник Централне управе у своме раду више пута долазио до горког разочарања, он није губио веру у коначну победу за коју је предано радио.

У току свога рада као претставник Удружења он је неуморно радио на учвршћивању братких веза, заштићавајући интересе ложача на сваком кораку. Са таквим својим радом и деловањем, он је стекао пуно признања и симпатија међу ложачима широм целе земље, па нас је својим радом неоспорно и много задужио. Неумитна смрт, сувише рано је пресекла нит његовог живота и истргла га из наше средине. Према нас је Милутин Николић за навек оставио, његова блага успомена, као и плодови његовог рада за време овоземаљског живота, остаће трајно међу нама.

Нека је Милутину, миран вечити сан и нека му је лака земља за коју се је целог живота залагао.

СЛАВА МУ!

† Михајло М. Александровић

Након дужег боловања, на дан 23 I. ов. год преминуо је наш добар друг и редовити члан Удружења, Михајло М. Александровић, в. д. м. вођа лџионице Прилеп. Као добровољац у светскоме рату, борио се је раме уз раме са српском војском за ослобођење југословенског народа, испод туђинског јарма. После победоносног свршетка рата, Михајло Александровић ступио

† Михајло М. Александровић

је у службу држ. железница, којој је исто тако предано служио, као што је служио и идеји ослобођења и уједињења. Крута смрт и сувише рано је пресекла пут његовог живота, и у најлепшем добу живота, у 37 години, истргла га из наше средине и оставила иза њега тугујућу породицу.

Нека му је миран вечни сан.

Слава му!

Из Обласне Управе Београд

(Наставак из прошлог броја)

На седници изнет је врло тешки положај удовице нашег умрлог члана Алије Асановића, ложаца који још није био стекао право на посмртнину па је услед тога делегат Обласне управе Никола Колар, у споразуму са Пододбором одредио помоћ истој у износу од 400.— дин., (четири стотуне), од новца који је прикупљен у те сврхе продајом чланских карата. Овај хумани гест Удружења примљен је од стране целокупног особља ложонице Кичево, са пуно одобравања. Исто тако делегат Обласне Управе оставио је Пододбору новчани депозит у износу од 1500.— (хиљаду пет стотина) дин., ради давања помоћи члановима.

После завршене седнице, делегат Обласне Управе упутио се је за ложоницу Гостивар.

Овде је потребно нарочито истаћи јединствен пример братства и слоге који се је испољио у све срдачном дочеку и испраћају нашег делегата не само од стране ложаца, већ од целокупног особља ложонице Кичево. Приликом одласка, нашег делегата испратило је сво особље ложонице без обзира на професију не изузимајући ни чиновништво као и приличан број приватних лица и чиновника који су се том приликом затекли на лицу места. Ово нам може бити највећи доказ како је наш Пододбор у Кичеву са својим општим радом стекао пуно признање шире јавности, а о Пододборима широм целе земље може послужити за пример како се смишљеним радом спроводи идеја слоге, братства и јединства. За овакав свој успех Пододбор Кичево, има у многосте да се захвали свом идејном сараднику шефу ложонице Ивану Цезарцу.

Обласна Управа у Београду, жели да би и остали Пододбори као и остале Обласне Управе нашег удружења широм целе земље са својим радом изазвали овакве манифестације братства, слоге и јединства.

Као што смо већ у прошлом броју нашег листа навели, наш делегат Никола Колар, после одржане седнице у Пододбору Кичево, упутио се је у ложоницу Гостивар. Као и у претходним ложоницама, тако и овде, исти је дочекан са најлепшом добродошлицом, од стране ложаца и в. д. м. вођа. Нарочито треба се захвалити на предсретљивости господ. шефа ложонице, који је нашег делегата лепо дочекао и упознао са постојећим стањем у погледу службе ложаца у његовој ложоници. На самом састанку, ложаца су верно изнели слику заиста тешког стања у овој ложоници и замолили нашег делегата да Обласна управа учини код меродавних потребне кораке и интервенције, како би се то тешко стање поправило, пошто господ. шеф ложонице у своме делокругу и поред најбоље воље, која се код њега увек манифестује, није у стању то учинити. Између осталих, нарочито је подвучена жалба на постојећу касарну за одмор ложаца и в. д. м. вођа, која ни у ком случају не би смела носити назив одморишта за човека, пошто са својом прљавштином и нехигијенским уређајем ни најмање не пружа услове за одмор човека. Да би било стање у касарни

још горе, а одмор у њој такође онемогућен, одређено је свега 14 килограма угља на 12 сати за огрев у касарни. Наш делегат који се је на лицу места уверио о овом стању ствари, обећао је да ће учинити све потребне кораке код меродавних лица, да се ово стање поправи.

Након формирања нове Управе Пододбора и уписивања нових чланова, наш делегат се је упутио у ложоницу Бенерал—Ханрис где је приспео на дан 29-XII прошле год. и господ. шеф ложонице Недељковић (бивши машиновођа) примио је нашег делегата. На поднете жалбе од стране нашег делегата да касарна у Гостивару, чија обскрба спада под његов делокруг, ничим не одговара сврхи којој је намењена; да су хигијенски услови исте за најгору осуду. На то је господ. шеф изјавио, да је већ тога дана послао у Гостивар нову ћебад за касарну, и да ће наредити да се и опште стање у касарни поправи. Такође је обећао да ће машинском особљу у Гостивар послати потребне бунде. На седници одржаној у 12 сати која је била врло добро посећена, преставник Обласне Управе одржао је говор, у коме је упознао ложаца са правилима нашег Удружења, о његовом раду и настојању да се морални и социјални положај ложаца поправи и постави на оно место, које ће одговарати савременим приликама. После тога приступљено је и овде образовању нове Управе и уписивању чланова. Напоследку, претресене су разне молбе и жалбе, поднете од стране ложаца, па се је том приликом нарочито истакло питање осветљења машинских сигнала. Изнета је жалба, да је од стране Управе ложонице одређена сувише мала количина петролеума за осветљење сигнала, на локомотиви, услед чега се исти гасе много пре зоре, а за свако непрописно осветљење сигнала на локомотиви, особље исте, повлачи најстрожију казну. И по овоме питању учињена је интервенција код господ. шефа ложонице, нажалост безуспешна, пошто је одговорено да одређена количина петролеја мора бити довољна у интересу штедње. (Свршетак у идућем броју).

Iz Oblastne Uprave Ljubljana Zahvale

V zadnjem času je oblastna uprava Ljubljana nakazala bolniške podpore sledećim članom:

Podobnik Antonu iz kurilnice Ljubljana I, Stražar Pe-regrinu iz kurilnice Maribor, Marinček Antonu iz kurilnice Ljubljana II Selan Albinu iz Maribora, Pogačar Ivanu iz kurilnice Ljubljana II, Globelnic Ivanu iz Novega mesta Flies-ser Karlu iz Maribora v skupnema znesku 1600 din. (en tisoč šeststo dinarjev).

Posmrtnino je pa nakazala članu Kropič Francu iz Je-senic, ker mu je umrla žena in svojcem pokojnega člana Ratelj Antona iz Maribora in Trkaj Alojzija iz Zidanga Mo-sta v skupnem znesku 4500 din. (štiri tisoč petsto dinarjev).

Vsi omenjeni člani oziroma njihovi svojci so se za nakazane bolniške podpore oz. posmrtnine kar najtopleje zahvalili.

Oblastna Uprava Ljubljana

Како је Еро Милан доскочио невољи

Рођен у питомом селу недалеко од Ужица, Милан (доцније назван Еро) је већ у раној младости страствено желео да постане машиновођа или барем ложац на железници. Кад год је неким послом дошао у варош, он је са усхићењем посматрао, како на жељезничкој станици машине јуре тамо и амо, а у мислима је представљао себе на једној од тих машина. Доцније кад је увидео да може самостално себи да зарађује хлеба, дошао је у Београд да потражи посла и првенствено он се упутио у жељезничку ложионицу, у нади неби ли некакако успео да се запосли у њој. Захваљујући својим снажно развијеним мишићима, Управа ложионе примила га је као раденика за утовар угља на рампи. Бистар и окретан, он је са својом вредноћом упао у очи својим старешинама, и за кратко време је добио место потпаљивача локомотива. И ту се је Милан (Еро) убрзо снашао, и свој посао обављао на опште задовољство представљених. Не прође много времена, а Милан-Еро се је нашао на маневарској машини као ложац. Али Миланов амбиције стиме још нису биле задовољне. Он је неодољиво желео да постане ложац на једној од оних многобројних локомотива које онако бесно јуре са брзим возовима.

Једнога дана, један ложац од брзог воза изненадно се разболе, пред сам полазак брзог воза. Дежурни надзорник локомотива немајући при руци другог ложаца, скинуо је са маневарске локомотиве Еру и наредио да иде на пут уместо болесног ложаца. Милан (Еро) сав сретан што му се пружила прилика да може испунити своју давнашњу жељу, уложио је сав труд, како би се показао да је дорастао и за ову службу. На потпуно задовољство машиновође, без икаквих већих незгода, Еро је издржао путовање до крајње станице. Међутим када је машина стигла у ложионицу, Еро је осетио да су његови мишићи, ненавикнути на овако тежак и напоран рад, до крајности малаксали, а у ложишту локомотиве ватра се попела преко врата, пошто је Милан у путу није ни чистио. До крајности уморан, он је забринуту посматрао дугачко ложиште, и учинило му се као да има у њему цео вагон шљаке и пепела, а он малаксао и ненавикнут на чишћење овакове ватре, страховао је да ће остати и без ватре. У то време, његов машиновођа се је спремио, напустио локомотиву, и отишао у касарну на одмор. Еро сав брижан сео је на столу и размишљао како да доскочи овој невољи. Не потраје дуго и у његовој бистрој глави, роди се спасоносна мисао. Без преомишљаја, збаци са себе своју масну, блузу и гараву шајкачу. Затим извади из сандука машиновође чисто раденичко о-

дело, једну стару каучук крагну и машну, и службену капу. На брзу руку он се пресвуче, намести крагну и машну мете на главу машиновођин службени качкет. Овако дотеран; са спољним изгледом правог машиновође, он се упути у ложионицу да потражи дежурног надложача. Нашавши истог, он му се обрати са речима: ја сам машиновођа од брзог воза, ложац ми се је разболео у путу и отишао у касарну да легне. Молим Вас да ми пошаљете на машину једног ложаца који ће да очисти ватру, ја не могу сам чистити, довољно је када сам морао у путу сам ложити и возити. Дежурни надложач верујући да има пред собом збиља једног машиновођу стране ложионице, коме се је у путу десила незгода са ложацем, наредио је одмах резервном ложацу да оде са Ером на локомотиву и да очисти ватру. Дошавши на локомотиву, резервни ложац се је запрепастио кад је угледао преко врата пуно ложиште. Дохватио је својски дугачки гвоздени жарач и почео да разбија шљаку. Али тај посао није ишао тако лако. Под снажним ударцима, дебело гвожђе почело се савијати као да удара у бетонску плочу. Искривиши сав жарач, ложац је дохватио тешко гвоздено копље за разбијање шљаке, и при томе грдио и викао на рачун ложаца који уме да се разболе када треба чистити овако загађену ватру. Међутим Еро је сео столицу са стране машиновође, запалио цигарету, пребацио ногу преко ноге и са ироничним подсмехом посматрао свог колегу како се купа у зноју, равнодушно прелазећи преко увреда упућених на његов рачун. Резервни ложац, са великом муком уредио је ватру, и силазећи са локомотиве још једном је почастии болесног ложаца са пар масних речи. (Да је сиromaх знао да се тај ложац здрав и снажан налази поред њега на локомотиви, Еро би по свој прилици поред увреда извукао и батине). Чим се је резервни ложац скинуо са локомотиве, Еро је брже боље скинуо са себе машиновођино одело, навукао своју масну блузу и гараву шајкачу, закључао алат и задовољан отишао у касарну да спава

Да ли је Ери још који пут успео овако генијални трик није ми познато. Знам само то, да данас на колосеку 0.60 врши дужност машиновође, чиме су испуњене и његове жеље из ране младости.

3.

**Ložaci širite svoj stručni glasnik i
stupajte u članstvo.**

ПРВИЛНИК

Споредних принадежности службеника државних саобраћајних установа

— Наставак —

Аконтација попутнине

Члан 34.

Сваки службеник може добити на каси благајнице која му плату издаје до две трећине аконто своје попутнине и сеобе као и путног паушала, и то на признаницу, у којој се поред осталог мора означити датум до кога ће бити замењена дефинитивном наплатом рачуна.

За аконтацију на каси друге благајнице, потребно је претходно одобрење њеног финансијског одељења.

Свака аконтација мора бити претходно регистрована у дневнику службеног путовања непосредне јединице.

Члан 35.

Сваку признаницу аконтације попутнине као и путног паушала, на основи за то ангаžованог кредита оверава на пружи шеф непосредне јединице, а у централни шеф одељења, који службенике на путовање упућује а визира је његов референт за рачуноводство и састав платних спискова исте јединице, који је дужан регистровати је у дневнику службеног путовања, и означити аконто кога кредита се новац има издати.

У централни сваке дирекције свака оваква признаница, пре исплате подлежи визи финансијског одељења и месне контроле, уз означавање рока за дефинитиван обрачун.

Члан 36.

Признанице аконтације попутнине као и путног паушала, сматрају се као привремени издатци са ограниченим роком, и оне стоје у евиденцији у каси благајнице до замене дефинитивним рачунима.

Члан 37.

Сваки привремени издатак аконто попутнине, путног паушала, као и осталог, коме је рок за обрачун протекао, наплатиће благајник од прве наредне, а у случају веће суме и од следеће плате правог дужника, а у случају да он нема примања, онда ће наплату извршити у равним деловима од шефа његове јединице, који је признаницу оверио и његовог референта који је признаницу визирао.

Ако благајник ово не изврши одмах, такав привремени издатак у каси при њеном прегледу неће му се признати, и дужан је одмах заменити га готовим новцем.

Замене признаница аконтација путних и сеобних трошкова може бити највише двапут, и то само за путовање ван земље.

Одговорност за састав рачуна службеног путовања

Члан 38.

Сваки службеник одговара материјално и кривично за неисправност и нетачност навода у поднетим рачунима попутнине и путног паушала, као и прилога уз њих.

— наставиће се —

PRAVILNIK

Sporednih prinadležnosti službenika državnih saobraćajnih ustanova

— Nastavak —

Akontacija poputnine

Član 34.

Svaki službenik može dobiti na kasi blagajnice koja mu platu izdaje do dve trećine akonto svoje poputnine i seobe kao i putnog paušala, i to na priznаницу, u kojoj se pored ostaloga mora označiti datum do koga će biti zamenjena definitivnom naplatom računa.

Za akontaciju na kasi druge blagajnice, potrebno je prethodno odobrenje njenog finansijskog odeljenja.

Svaka akontacija mora biti prethodno registrovana u dnevniku službenog putovanja непосредне јединице.

Član 35.

Svaku priznаницу akontacije poputnine kao i putnog paušala, na osnovi za to angažovanog kredita overava na пружи шеф непосредне јединице, а у централни шеф оделjenja, који службенике на путовање упућује, а визира је његов референт за рачуноводство и састав платних спискова исте јединице, који је дужан регистровати је у дневнику службеног путовања, и означити аконто кога кредита се новач има издати.

U centrali сваке дирекције свака оваква признаница, пре исплате подлежи визи финансијског оделjenja и месне контроле, уз означавање рока за дефинитиван обрачун.

Član 36.

Priznанице akontacije poputnine kao i putnog paušala, smatraju se kao privremeni izdatci sa ograničenim rokom, i one stoje u evidenciji u kasi blagajnice до замене дефинитивним рачунима.

Član 37.

Svaki privremeni izdatak akonto poputnine, putnog paušala, kao i ostalog, kome je rok za obračun protekao, naplatiće blagajnik од прве наредне, а у случају веће суме и од следеће плате правог дужника, а у случају да он нема примања, онда ће наплату извршити у разним деловима од шефа његове јединице, који је признаницу overio и његовог референта који је признаницу vizirao.

Ako blagajnik ovo ne izvrši odmah, takav privremeni izdatak u kasi pri njenom pregledu neće mu se priznati, i dužan je odmah zameniti ga gotovim novcem.

Zamene priznаница akontacija putnih i seobnih troškova može biti najviše dvaputa, i to samo за путовања ван земље.

Odgovornost за састав рачуна службеног путовања

Član 38.

Svaki službenik odgovara materijalno i krivično за неисправност и нетачност навода у поднетим рачунима попутнине и путног паушала, као и прилога уз њих.

— nastaviće se —